

LBRIS

We know
books

L I M E Z

EFFECTUL INSOMNIA

GELU F. ACHIŞ

YUKA BI ZHU

Deasupra dealurilor învelite de bălării și hățșuri se înălța soarele de un portocaliu-aprins. Printre unele plante zăceau țevi ruginite, stâlpi îndoiți și brațe-manipulatoare contorsionate și erodate. Toate aceste apendice ale Rețelei-Mamă erau moarte. De fapt, Nucleul-Mamă, care fusese înzestrat cu cea mai sofisticată și puternică Inteligență Artificială, era inert. Prin urmare, întreaga Rețea-Mamă era moartă. Lui Tilan îi venea greu să creadă chiar și acum că cea mai mare realizare din istoria omenirii pierise atât de brusc. Nici măcar nu-i trecuse vreodată prin minte că s-ar putea întâmpla așa ceva. Crezuse că Nucleul-Mamă era invincibil, intangibil, atotputernic. Probabil că toți oamenii avuseseră aceleași convingeri.

Prin Rețeaua-Mamă, Nucleul-Mamă furnizase în fiecare locuință apă, hrană, energie electrică, aer condiționat, servicii de comunicare și informare, servicii de relaxare, tratamente medicale și multe altele. Nucleul-Mamă guvernase și servise întreaga omenire a lumii YUKA BI ZHU. Chiar și procesele de reproducere fuseseră dirijate de Nucleul-Mamă, astfel încât oamenii să nu mai fie nevoiți să depună eforturi pentru găsirea partenerilor, implicit pentru curtare, actul de împerechere și creșterea progeniturilor. Hormonii tuturor oamenilor fuseseră controlați prin intermediul anumitor substanțe injectate în hrană, astfel încât ei să ducă un trai cât mai relaxant și să se poată bucura de toate minunile oferite de Nucleul-Mamă – să nu fie tulburați de dorințele sexuale.

Brațele-manipulatoare ale Rețelei-Mamă avuseseră grijă să colecteze diferite celule de la oameni pentru a realiza tratamente, pentru a efectua cercetări noi, pentru a înde-

plini funcția de reproducere, dar și pentru alte lucruri. De pildă, embrionii fuseseră crescuți în cuve speciale, transformați în feți și scoși afară după ce aceștia ajunseseră la dezvoltarea completă. Mai departe, Nucleul-Mamă îngrijise pruncii, pe urmă educase copiii și, când deveniseră adolescenți, îi plasase în locuințele goale din Orașe. Populația fusese controlată cu atenție, menținută la un anumit nivel. Nucleul-Mamă folosisese roboți pentru a ridica din case trupurile celor trecuți în neființă. Cadavrele fuseseră transformate în îngrășământ granulat în niște bazine speciale, apoi îngrășământul fusese folosit în plantațiile, grădinile și serele din jurul Orașelor. Lucrurile astea fuseseră cunoscute și acceptate de toată lumea, ele fiind cât se poate de firești în lumea YUKA BI ZHU. În prezent, toți roboții erau morți.

În timp ce urmărea răsăritul prin geamul cortului-adăpost, Tilan oftă adânc. Avea lacrimi în ochi. În fiecare dimineață, mintea sa rătăcea în mod nostalgic prin amintirile traiului de dinainte de Ploaie. Fenomenul întorsese lumea cu susul în jos, stricase totul, lăsase în pielea goală ceea ce mai rămăsese din omenire. Evident, nu fusese vorba despre o revărsare de apă, ci de o cădere de pulbere ca de cristal – un fenomen necunoscut. Nucleul-Mamă îi informase pe toți oamenii să rămână în locuințe până când avea să se termine Ploaia. Însă atunci când se oprise, Nucleul-Mamă era mort și nimic nu mai funcționa.

Oamenii se treziseră dintr-odată fără apă, fără hrană, fără tratamente, fără energie electrică, fără Spațiile Virtuale și fără multe altele. Evident, panica și groaza izbucniseră imediat – sentimente pe care Tilan și ceilalți oameni nu le experimentaseră niciodată în realitate înainte de Ploaie. La urma urmei, viețile lor fuseseră perfecte. Poate că doar în Spațiile Virtuale, în cadrul anumitor experiențe cu atmosferă și teme de groază, mai simțiseră ceva similar, dar ceva mult mai redus ca intensitate. Acolo nu ți se putea întâmpla nimic rău. În schimb, în realitate ți se puteau întâmpla

nenumărate lucruri rele, iar fără apă și hrană era imposibil să supraviețuiești.

Și asta nu era tot. Ploaia afectase și oamenii, deși aceștia se aflaseră în casele lor în timpul misteriosului fenomen. Însă nu pe toți. O parte dintre ei rămăseseră neschimbați. Tilan se afla în această categorie. Lor li se ziceau „Normali”. Celorlalți li se spuneau „Nebuni”. Când el văzuse pentru prima dată astfel de oameni, fusese la un pas să leșine din cauza șocului și a spaimei. Nebunii nu mai aduceau cu niște oameni, ci păreau niște monștri desprinși din jocurile de groază din Spațiile Virtuale. Ochii lor erau de un roșu incandescent, părând făuriți din fier topit. Aveau gura mânjită de bale scârboase, pielea de o nuanță gălbuie, iar din urechi li se dezvoltaseră mlădițe cu frunze negre.

Dar nu aspectul lor fizic era partea cea mai rea, ci faptul că se transformaseră în niște fiare dornice să devoreze orice om Normal. Repetând din când în când cuvântul „Insomnia”, singurul cuvânt pe care îl scoteau pe gură, toți Nebunii pe care îi văzuse Tilan se repeziseră precum cele mai flămânde bestii la Normalii care se nimeriseră prin împrejurimi, ucigându-i pe cei pe care pusese mână și devorându-i. Ei nu se mai mișcau așa cum se mișcaseră înainte de Ploaie, pe vremea când fuseseră oameni obișnuiți. Ei se preschimbaseră în mașinării de ucis, în veritabili vânători, dobândind agilitate, rezistență și forță. Drept urmare, uciseseră o mulțime de Normali, oameni care în general fuseseră incapabili să facă ceva, ei doar holbându-se șocați la prăpădul din jurul lor până când le venise rândul și fuseseră la rândul lor răpuși.

Tilan avusese o tonă de noroc și scăpase din Oraș. După aceea o apucase în mod întâmplător pe aceste meleaguri necunoscute, mânat în primul rând de dorința de a se îndepărta cât mai mult posibil de așezare, implicit de

Nebuni. Pentru el era o adevărată minune că scăpase din Oraș și că și procurase din mers câteva lucruri trebuincioase găsite printre niște ruine, inclusiv un cort-adăpost cu sistem de camuflaj și de apărare. Astfel de obiecte erau rare în lumea lui. Cam toți oamenii își duseseră viețile liniștite și lipsite de griji în cadrul locuințelor în care fuseseră plasați de Nucleul-Mamă, fiecare persoană trăind singură în propria casă. El, de pildă, de când ajunsese în locuința sa, ieșise din casă doar de trei ori. Și avea douăzeci de ani. Însă auzise prin Spațiile Virtuale de la unii că ei nu ieșiseră defel din locuințe de când fuseseră plasați în ele, iar cei care îi spusese aceste lucruri aveau aproape o sută de ani.

Vremurile în care în Orașele lumii YUKA BI ZHU existau familii, prieteni reali, acțiuni de curtare care facilitau reproducerea necesară pentru perpetuarea speciei, religii, tradiții, locuri de muncă, școli și altele – ei bine, acele vremuri erau de mult apuse. Inteligența Artificială a Nucleului-Mamă evoluase continuu de-a lungul timpului, simplificând tot mai mult și mai mult viețile oamenilor. În Spațiile Virtuale, Tilan comunicase, se jucase și avusese parte de multe alte experiențe grozave alături de persoane din întreaga lume și alături de caractere fictive construite de Nucleul-Mamă. Și nu simțise nici măcar o singură dată singurătatea.

Să-ți petreci cam toată viața de unul singur între câțiva pereți i se părea acum ceva de-a dreptul ieșit din comun, ceva ciudat. Acel trai pe care îl percepuase atâția ani ca fiind normal, nu i se mai părea normal în prezent. Lumea din jur, lumea adevărată, era atât de mare încât îl copleșea prin întinderea ei, îi învălmășea gândurile, îi determina corpul să producă broboane reci de sudoare. Și-n același timp era năpădit în mod subtil și de altceva, parcă de flori de curiozitate și de o senzație de eliberare. Se încurajă că totul va fi bine și că se va descurca.

În Spațiile Virtuale terminase o mulțime de jocuri bazate pe supraviețuire, acțiune și aventură. Nu era tocmai un neștiutor în privința acestor lucruri. Totuși, realitatea se

dovedea destul de diferită față de experiențele sale din Spațiile Virtuale. Însă, din fericire, descoperise că era un om capabil să facă față șocurilor și schimbărilor. Dar asta nu însemna că nu-i era dor după viața de dinainte de Ploaie. Pe atunci doar arunca niște comenzi verbale, iar Nucleul-Mamă îi trimitea prin intermediul Rețelei-Mamă tot ce își dorea: mâncăruri, sucuri, dulciuri și multe altele. Cât de simplă era viața atunci...

Își șterse ochii umezi și se răsuci spre oglinda proiectată din tavanul cortului-adăpost. Chipul lui oval era ușor buhăit și marcat de cearcăne. De când își părăsise locuința și Orașul, în fiecare noapte avusese parte de un somn prost. Mai mult decât atât, uneori fusese invadat de vise ciudate și coșmaruri. Înainte de Ploaie, Nucleul-Mamă îi furnizase medicamente care îi asiguraseră o odihnă perfectă și doar vise feerice. Pe atunci somnul era o adevărată plăcere. Acum se simțea ușurat când se trezea dimineața, ușurat că mai trecuse peste încă o noapte.

Își aranjă cât de cât părul verde, se privi în ochii de aceeași culoare și dădu din cap pentru sine.

— La drum, băiete, la drum.

Ploaia afectase și flora și fauna, implicit sistemele ecologice. Lumea YUKA BI ZHU era o altă lume. Tilan urmărise zeci de documentare ce prezentaseră diferite meleaguri din afara Orașelor, ecosisteme și tot felul de viețuitoare. Ei bine, în timp ce se deplasa la pas pe coama unor dealuri, vedea cât de mult se schimbase natura. De pildă, iarba căpătase diferite culori, dimensiuni neobișnuite în unele zone, precum și forme stranii. Unii arbuști erau cristalizați, alții erau pietrificați și osificați. Într-un anumit loc pluteau meduze argintii, iar în jurul lor roiau tot felul de insecte stranii. În altă parte, un copac singuratic ardea constant în flăcări turcoaz, dar focul nu părea să-l mistuie defel.

Tilan menținea o anumită distanță față de orice cetățenie. Uneori îl izbea pe neașteptate câte un val de spaimă și panică, întrucât conștientiza la cel mai intens nivel cât de departe se afla de propria casă, de Orașul lui, de Nucleul-Mamă, de tot ceea ce cunoscuse vreodată. Dar după ce respira adânc, se calma încet-încet și-și focaliza din nou gândurile asupra a ceea ce avea de făcut. Cea mai mare dorință a lui era să întâlnească alți oameni. Normali, evident. Dacă ar avea pe cineva alături de el, acest marș al supraviețuirii ar fi mult mai plăcut. Îi lipsea comunicarea. Era sătul până peste cap de ecoul propriilor gânduri. Înainte de Ploaie, la fel ca orice alt locuitor al lumii YUKA BI ZHU, comunicase zilnic cu Nucleul-Mamă. Mai mult decât atât, prin intermediul Spațiilor Virtuale, purtase nenumărate conversații cu tot felul de oameni. Poate că unii locuiseră la câteva sute de metri distanță de locuința lui, poate că alții se aflaseră la mii de kilometri depărtare.

Era convins că pe undeva existau Normali supraviețuitori la fel ca el. Din Orașul lui doar el scăpase. Cel puțin nu văzuse vreun Normal care să fi evadat din așezare. Dacă nu ar fi dat peste bastonul-scuipător al unui robot ars, ar fi fost și el devorat de Nebuni. Când declanșase prima dată arma fusese cât pe ce să-și găurească piciorul, își aminti el cu o urmă de amuzament. În realitate nu era atât de simplu ca în Spațiile Virtuale să folosești un baston-scuipător. Pe urmă ținuse mai zdravăn arma și izbutise să țintească și să lanseze fascicule de plasmă în Nebunii care se repeziseră la el, doborându-i și omorându-i.

Chiar și așa, tot fusese nevoit să fugă mai departe, întrucât se repeziseră noi valuri de Nebuni la el. La fel ca toată lumea, Tilan avusese un stil de viață sedentar. Drept urmare, crezuse că-i va exploda inima din pricina efortului infernal. În plus, transpirase în mod dezgustător, transpirase la un nivel pe care nu-l mai atinsese niciodată înainte de Ploaie. El și semenii săi nu avuseseră nevoie de niciun fel de mișcare. Bazându-se pe analizele medicale efectuate

săptămânal printr-o simplă scanare, Nucleul-Mamă le furnizase o gamă largă de tratamente și medicamente pentru ca ei să ducă un trai cât mai lung și sănătos. El ar fi trebuit să înceapă un tratament medicamentos de slăbire pe o perioadă de o lună, să mai reducă din colacii de grăsime de pe corp, doar că nu mai apucase.

Fiind vorba despre cel mai utilizat tratament, un tratament ce fusese necesar pentru milioane de oameni, Nucleul-Mamă avusese nevoie de o perioadă mai lungă de timp pentru a colecta prin intermediul roboților și al brațelor-manipulatoare cele necesare pentru fabricarea medicamentelor. Drept urmare, fusese întocmită o listă lungă, iar tratamentul fusese distribuit prin Rețeaua-Mamă în ordinea cea mai logică, începând cu cei ce aveau cele mai mari probleme de greutate. Ei bine, Normalii care nu mai apucaseră să-și primească tratamentul de slăbit căzuseră cel mai ușor pradă Nebunilor.

Tilan izbutise până la urmă să slăbească în mod semnificativ, dar din cauza împrejurărilor și a noului trai. De când scăpase din Oraș, se hrănise doar cu batoane-nutritive. Le găsisese în buzunarele unei veste-depoziț, iar pe aceasta o găsisese în locul unde se aflase și cortul-adăpost. Tot acolo dăduse și peste un baston-de-apă. Probabil că înainte ca locul respectiv să se transforme în ruine, fusese un centru de adăpost pentru oameni în caz de situații de urgență. Cortul-adăpost (când era dezactivat, măsura cât un prosop împăturit), bastonul-scuipător și bastonul-de-apă i se odihneau la centură. Ocoli niște tentacule roșii de ceață, tentacule ce se desprindeau din niște ciuperci, pe urmă începu să coboare de pe coama dealurilor și să se îndrepte către o vale.

O jumătate de oră mai târziu, Tilan extinse și înfipse bastonul-de-apă în pământ. Obiectul era capabil să ajungă până la o sută de metri adâncime. Porni robinetul și sorbi din apa rece și proaspătă până când își stăvili setea. Apoi dădu să dezactiveze bastonul-de-apă și să-l scoată din

pământ, dar auzi zgomot de pași în spatele său. Se răsuci speriat și atât de brusc încât fu cât pe ce să cadă. În același timp, își așează mâna pe bastonul-scuipător. Inima îi bătea frenetic, de parcă voia să-i evadeze din piept.

Două siluete se apropiau de el. Doi oameni.

Erau Normali. Tilan răsuflă ușurat și-și șterse sudoarea de pe frunte. Bărbatul și femeia păreau să aibă în jur de patruzeci de ani. Hainele de pe ei erau zdrențuite și murdare. Nici ei nu arătau, însă, mai bine. Chipurile lor reflectau aproape toate chinurile fizice posibile. Părul le era încâlcit, soios și presărat cu bucăți de frunze și ramuri. Pielea lor palidă contrasta cu zgârieturile și petele de sânge uscat. Aveau asupra lor doar niște ranițe, ranițe ce păreau goale după felul în care atârnavă. Murmură ceva nedeslușit, iar buzele lor crăpate și însângerate se mișcă precum niște lipitori arse de soare.

Însă Tilan înțelise fără probleme ce voiau. Se trase într-o parte și gesticulă spre bastonul-de-apă. Normalii se repeziră la obiect și-n minutele următoare băură apă pe săturate, după care se spălară pe fețe și pe mâini. Acum arătau ceva mai bine. Cu un aer tot mai binedispus, Tilan dezactivă bastonul-de-apă și-l puse înapoi la centură. Pe urmă le oferă celor doi câte un baton-nutritiv. Ei le înfulecară în mai puțin de un minut. Din privirile lor flămânde și din felul în care își lingeau buzele, el își dădu seama că cei doi ar mai fi vrut.

— Ăăă... îmi pare rău, dar batoanele-nutritive trebuie să ne ajungă cât mai multă vreme. Nu e tocmai ușor să găsești mâncare în zilele astea, adăugă el, schițând un surâs stingerit și scărpinându-se la ceafă.

Cei doi lăsară impresia că nici nu l-ar fi auzit. Înghițeau în gol și se uitau lung la el, cu ochii sclipindu-le de foame. Tilan nu avea de gând să cedeze. Dacă el rezistase până acum cu două-trei batoane-nutritive pe zi, atunci și ei erau capabili

de acest lucru. Asta nu însemna că nu-i lipseau cartofii prăjiți scâlțați în cașcaval topit și presărați cu usturoi și rozmarin, burgerii crocanți de vită cu inele de ceapă, sos de roșii și castraveți murați, pastele cu piept de pui, băuturile-cremă din lapte, ciocolată, alune, nuci, banane și afine, și multe altele. Când se gândea la toate aceste bunătăți, stomacul lui răgea ca un leu. Și-l copleșea nostalgia. Oare va mai mânca vreodată așa ceva? Erau apuse vremurile în care oamenii dădeau ordine verbale către Nucleul-Mamă, iar prin Rețeaua-Mamă era livrat în câteva minute, în orice locuință, tot ceea ce era comandat.

— Eu sunt Tilan, se prezentă el, întinzând mâna spre cei doi.

— Zada, răspunse femeia cu un aer morocănos, apucându-i anemic mâna.

— Jidu, zise bărbatul, strângându-i la fel de molatic mâna.

— Cum ați supraviețuit până acum? Întrebă Tilan.

Dorința de a vorbi cu cei doi și de a afla mai multe despre ei devenea tot mai intensă. Însă Jidu și Zada nu păreau să-i împărtășească entuziasmul. Expresiile lor erau apatice.

— Ne-am descurcat, răspunse bărbatul pe un ton sec. Nu ne mai dai niște batoane-nutritive?

O bună parte din starea de înflăcărare a lui Tilan se topi într-o clipită.

— Mai încolo, replică el. Ce vom face după ce se termină batoanele-nutritive? Ce vom mânca mai departe?

Știa, evident, că pe acele meleaguri existau animale ce puteau fi găsite, dar ele trebuiau prinse în primul rând. Existau și fructe, rădăcini și alte componente de origine vegetală, doar că nu avea habar care erau comestibile și care erau toxice. Mai mult decât atât, Ploaia le schimbăse, astfel că planau și mai multe incertitudini în această privință. Dacă nu vor găsi noi batoane-nutritive sau alte produse alimentare, vor fi nevoiți să-și asume niște riscuri și să mănânce ceea ce vor vâna, pescui, culege. Jidu și Zada se

uitau la el cu niște figuri de-a dreptul tîmpe, fiind limpede că nici nu le trecuse prin cap așa ceva. Singurul lor gând părea acela de a avea burțile pline în momentul de față, pe când viitorul nu părea să aibă vreo relevanță pentru ei.

— Până acum cu ce ați trăit? adăugă Tilan.

— În Oraș am intrat într-unul dintre compartimentele de preparare a hranei din Rețeaua-Mamă, răspunse Jidu.

Îl podidi plînsul și vorbi mai departe cu o voce moale și tristă:

— Locul ăla era plin de mâncăruri și băuturi... Tot timpul eram sătui. Am stat o vreme ascunși acolo...

Și glasul i se transformă într-un suspin adânc, stîngându-se.

— Apoi ne-au găsit Nebunii, completă Zada. Am luat cu noi una-alta și am scăpat din Oraș prin tunelurile de canalizare.

Norocul fusese de partea lor, se gândi Tilan. La fel cum fusese și de partea sa. Probabil că toți Normalii supraviețuitori – indiferent care era numărul lor – avuseseră parte de împrejurări favorabile. Însă ei nu se puteau baza doar pe noroc, ei erau forțați să învețe să supraviețuiască, implicit să se adapteze la această lume nouă, altminteri aveau să moară cât de curînd.

— Să mergem mai departe, zise Tilan.

Zada și Jidu încuviințară anemic din capete și-l urmară.

În orele următoare străbătură valea. Tilan încercă de mai multe ori să construiască o conversație cu cei doi, o conversație axată pe perspectivele viitorului, pe chestiunile de supraviețuire și pe alte subiecte similare, dar mare lucru nu reuși. În schimb, Zada și Jidu se văicăriră după vremurile de dinainte de Ploaie, după lucrurile oferite de Nucleul-Mamă, după experiențele grozave din Spațiile Virtuale, după condițiile și confortul din propriile locuințe,

după tot ceea ce pierduseră. Tilan încercă să-i consoleze, să le îmbunătățească starea de spirit, dar nu avu succes. Nici măcar cele mai bune glume pe care le știa de la Nucleul-Mamă nu avură forța de a stârni niște zâmbete pe fețele celor doi tovarăși de drum.

În cele din urmă renunță la orice fel de tentativă de discuție și se adânci din nou în caverna gândurilor sale. La un moment dat, Zada și Jidu se plînseră din pricina durerilor de picioare, astfel că cei trei își încheiară călătoria pentru acea zi. Se aflau la liziera unei păduri. Iarba din împrejurimi era deasă și presărată cu flori de toate culorile. De colo-colo zburau și zumzăiau fluturi, albine și libelule. Tilan se așeză pe iarbă și făcu ochii roată în jur. Peisajul îi insuflă un sentiment de liniște, purificare și relaxare. Nici măcar în cadrul experiențelor din Spațiile Virtuale nu trăise acest sentiment la o asemenea intensitate.

— Frumos, murmură el mai mult pentru sine.

Chiar dacă natura fusese transformată de Ploaie, ea tot rămânea fascinantă, avînd asupra lui un impact neașteptat. Și pentru prima dată în viața lui se gândi cu un soi de dezgust la traiul său de dinainte de Ploaie. Cum naiba își trăise aproape întreaga existență între pereții unei case? Se gândi la cei mai bătrâni oameni și se înfioră. Să stai zeci de ani singur în propria locuință, să vorbești doar cu Nucleul-Mamă și cu persoane pe care nu le cunoșteai în realitate și pe care le întâlneai doar în Spațiile Virtuale era atât de ciudat, era ceva de speriat. Și simți cum în mintea lui se lărgea tot mai mult această perspectivă nouă asupra vieții. Realitatea era mai interesantă, mai vie, mai misterioasă. Lumea YUKA BI ZHU era imensă și avea atât de multe de oferit, iar ei, Normalii, trebuiau să supraviețuiască, s-o descopere și s-o îmbrățișeze.

Le expuse aceste gânduri celor doi însoțitori, punînd pasiune în fiecare cuvînt și vrînd să-i facă și pe ei să înțeleagă această nouă perspectivă. Normalii aveau din nou șansa de a avea o viață adevărată. Asta însemna să